

Het gaat alles naar Zijn wil

“Moeilijk, vreselijk moeilijk! Is dit afschuwelijke wat nu gebeurt door God van tevoren gepland? Hij heeft toch alles al bepaald. Had Hij dan niet ...?”

Als het heel dichtbij komt, als het je eigen huwelijk aangaat of dat van de kinderen, als je tranen niet meer te stelpen zijn, als je denkt aan die kleine mensjes die er niets van begrijpen zullen – dat doe je immers zelf al niet – en als je denkt aan het plan van God, dan tui-melen de vragen over elkaar...

“Alles is Zijn wil. Alles (is) uit Hem en door Hem en tot Hem. Ik weet van Gods wil en eigen wil. Hoe zit het dan? Wat hebben we fout ge-daan? Waarom? Dat is toch niet eerlijk!”

Zo liggen er ineens heel wat vragen. Vragen, waarvan je misschien wel denkt, dat je die eigenlijk zou moeten kunnen beantwoorden. Je bent toch gelovig?! Je zit tenslotte al jaren op een bijbelkring en hebt de nodige predikaties gehoord. Maar door de emoties die je overvallen en alles op zijn kop zetten, merk je, dat je zelf vragen gaat stellen bij de antwoorden. Heb ik het goed? Is wat ik nu denk ook wat God zegt? Je zegt iets en kijkt degene tegenover je vragend aan. Iemand kijkt jou aan en zegt: Hoe zit het?

Waar begin je dan? Wat zeg je? En ... wat zo belangrijk is: wat staat er in Gods woord? Daar moet je het zoeken, bij Hem mag je om wijsheid gaan.

Dat wil ik verduidelijken, want de vragen die ineens van alle kanten aan de antwoorden gesteld worden, maken dat nodig.

Laten wij het eerst hebben over *de wil van God*. Als je de Schrift openslaat bij de brieven van Paulus, dan spreekt hij over Gods wil, over het voornemen (plan) van God en dat God werkt naar de raad van Zijn wil.

Wat geeft dat voor een beeld van God, als je dit leest?

God heeft je Zijn wil bekend gemaakt, opdat jij die doet en daarin gelukkig bent. God houdt van je en wil daarom dat je Zijn wil doet en op die wijze werkelijk welzijn ervaart. Gods wil geeft gelovigen zicht. Ik kan misschien beter zeggen: licht. Wij lezen uitspraken over genade, verzoening en liefde. Zo staan er bijvoorbeeld in Efeziërs 5 allerlei zaken over het huwelijk. Over zoiets belangrijks als het huwelijk heeft God je dus Zijn wil onthuld.

Je leert door bijbelstudies en predikaties de *geopenbaarde wil* van God kennen. En dan komt het: wat is daarop je antwoord? Laat je die wil jouw leven bepalen? Wil je die in je leven doen?

Als een gelovige die (geopenbaarde) wil van God kent en ertegenin gaat, negeert hij of zij willens en wetens de richting die God wijst. Je zou zeggen: *“Kijk, hier staat het! Dit zegt God met betrekking tot het huwelijk. Zo wil Hij dat man en vrouw leven.”* Doen die man en vrouw dat? Dan is het tot eer van God!

Voor die betekenis van de wil van God heeft de (Griekse) grondtekst het woord *thelêma*. God geeft in je leven die *wil* zijn plaats. Hij wil dat je leeft tot Zijn eer en dat je *welzijn* ervaart. Die wil is de wil van Hem, Die je God en Vader is, Die van je houdt en nabij is; Die je richting geeft in je leven en je die richting laat houden door Zijn woord.

Er is ook een ander woord, nl.: *boulêma*. Dat zou je het beste kunnen omschrijven met *bedoeling*. De bedoeling van God ken je niet, die is verborgen. God werkt zaken uit in de wereld, in jouw leven als gelovige, en heeft daar een bedoeling mee. Achteraf kun je wellicht zeggen: *“Hé, Hij heeft zaken zó in mijn leven uitgewerkt. Het had niet anders moeten gaan, want zo kwam alles op zijn plaats, op Gods plaats.”* Verrast en blij kun je dan zeggen: *“Hij heeft er de hand in gehad; het is niet buiten Hem omgegaan.”*

Nu kan een gelovige een denkfout maken en zeggen: *“Ja, het klopt. Ik heb toen ‘een andere afslag’ genomen, ik ging in tegen Zijn (geopenbaarde) wil, maar dat was dan Zijn bedoeling, toch?!”* Dat is een vorm van vleeselijk denken, of anders gezegd: van vroom denken.

Ik zei al: het is een denkfout! Bij de verzoeking in de woestijn (CV: wildernis) valt op, dat de tegenstander een psalm citeert met de bedoeling die verkeerd te laten toepassen (Mattheus 4: 6). Zo kun je de Schrift laten ‘buikspreken’ om te doen wat jij wilt. Je kunt toch

niet willens en wetens tegen Gods wil – die Hij geopenbaard heeft in Zijn woord – ingaan en dan zeggen, dat het Zijn bedoeling is geweest, dat je die misstap maakte?! Ga je dan niet erg makkelijk voorbij aan de pijn en het verdriet die door jouw stap veroorzaakt worden? Is het dan ook niet zo, dat je door zo te handelen God a.h.w. verzoekt? De Heer Jezus zegt dat dan ook! (Mattheus 4: 7)

Het heeft iets te maken met onderweg zijn – de plaats waar je nu staat, zo iets als: waar je ‘schoenen’ zich bevinden. Daar, op die plek van de weg die God met je gaat, sta je. Daar mag je weten wat Zijn (geopenbaarde) wil is en wandelen tot Zijn eer.

Het kan dan toch niet zo zijn, dat je die wil opzij schuift en je ‘in-dekt’ met de opmerking, dat het Zijn bedoeling is, dat je zo handelt?! Dat is Gods duidelijke woord naar jouw wensen laten buikspreek, zou ik bijna zeggen.

Je kunt niet terug redeneren vanaf het einde van de weg, want daar ben je nog niet! Zo kun je ook geen zaken die niet naar Gods woord zijn, goedspreken met een beroep op een tekst als uit Romeinen 11: 33 – dat alles uit, door en tot God is. Dat kan je nooit ‘vooruit’ zeggen, dat kan pas ‘achteraf’, als je de weg gegaan bent. Vaak in verwondering, dat Hij trouw is en liefde, en dat Hij je al die tijd nabij is geweest, ondanks de zaken die je deed.

Kun je nu zeggen, dat alles allemaal van tevoren vaststaat? Dat dat heel moeilijke, dat enorme verdriet toch niet vermeden had kunnen worden, want Hij had het al in Zijn plan staan?

Is dat ook niet zo iets als een denkfout? Is God dan een soort noodlot? Het staat allemaal vast en hoe een mens ook wil, Hij legt die mens Zijn wil op?

De Schrift zegt over God, dat Hij liefde is. En ook dat alles gaat volgens Zijn plan. Ja, dat geloof ik. Dat zegt de Schrift. Maar verleg je door zo te redeneren het accent niet? Een man verlaat zijn vrouw en kinderen, pleegt overspel en dompelt naast zijn eigen gezin twee families en alle vrienden in diep verdriet. Moet ik daarop reageren met: alles gaat naar Gods plan. Het is Zijn wil? Nee! Die man schoof Gods wil opzij en deed zijn eigen wil.

Ik zie dus iemand tegen Gods (geopenbaarde) wil ingaan en veel mensen verdriet bezorgen. Dan is er geen beroep mogelijk op Gods (verborgen) bedoeling. Dan is er sprake van Gods wil negeren in

plaats van met wat er opspeelt, naar God te gaan. “*Vader, dit wil ik niet! Helpt U mij. Ik wil tot Uw eer zijn.*”

Dan weet ik ook, dat het niet buiten God omgaat, dat Hij troost en degenen bemoedigt die zoveel verdriet te verwerken krijgen. Hij is er in al die omstandigheden en onder alle omstandigheden.

Hier geldt hetzelfde als bij die eerdere denkfout. Je kunt niet terug redeneren om je misstap goed te praten en daarbij allerlei ogen-schijnlijk bijbelse termen te gebruiken. Dat is dus *vleselijk* denken, zei ik, dat is *vroom* denken.

God wil dat alle mensen gered worden. Dat staat er luid en duidelijk! En zó zal het aan het einde ook zijn. Maar een gelovige die dat weet, wil leven tot Gods eer en gaat niet – vooruitlopend op dat moment in Gods plan - volledig tegen Gods wil in leven. Zo van: het komt dus toch wel goed. Dat is tot *oneer*. Dat is van Gods liefde en genade iets goedkoops maken; dat is zaken uitleggen zoals het jou uitkomt in plaats van je leven te laten bepalen door wat er staat in de bijbel.

In dat verband denk ik niet, dat je kunt spreken van een woord als ‘oneerlijk’. Dat gelovigen ziek worden, ook ten dode toe, is geen kwestie van eerlijkheid, maar van het feit dat ieder mens sterveling is en daardoor zondigt. Wijst het gebruik van het woord ‘eerlijk’ niet veel eerder op zoiets van: dat heb ik toch niet verdiend?

Het accent ligt niet bij de mens, maar bij God. En Hij werkt alles uit naar de raad van Zijn wil. Die is altijd veel wijzer en gaat veel hoger, dieper en verder dan je denken kunt. Ik zeg het nogeens. Jij leert door de Schrift – en door de gelovigen om je heen – door het evangelie van Paulus, zaken vanuit God te zien. Maar je vergeet dan snel dat God veel groter is dan jij en dat je slechts een zeer beperkte kijk op zaken hebt. Al leer je de dingen van bovenaf te zien, je blik blijkt telkens weer menselijk beperkt te zijn.

Hoe ik dit alles weet? Bij de apostel Paulus kom je dat uitgebreid tegen. Ter afsluiting noem ik daarom een aantal schriftplaatsen, zodat je daar zelf, al lezend, overdenkend en biddend, mee aan de slag kunt.

Andries van der Wal

De hieronder genoemde schriftplaatsen ‘volgen’ de tekst. Lees wel de hele tekst en, nog beter, de tekst in het tekstverband.

- Romeinen 11: 36 – *‘Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.’*
- 2 Corinthiërs 8: 5 – *‘... door de wil van God ...’* [thelêma]
- Efeziërs 1: 5 – *‘... naar het welbehagen van Zijn wil, ...’*
[idem]
- Efeziërs 1: 11 – *‘... krachtens het voornemen van Hem ...’*
[idem]
- Efeziërs 3: 11 – *‘... naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd, ...’* [voornemen= prothesis]
- Efeziërs 5: 22 e.v.
- Romeinen 9: 19 – *‘Want wie wederstaat Zijn raadsbesluit?’*
[boulêma] (NBG: wil)
- Mattheus 4: 1-11 en Lucas 4: 1-13
- Romeinen 11: 33 – *‘O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgroendelijk zijn Zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen!’*

